

FÖLFELE

Már öt órája kapaszkodott fölfelé a behavazott patakmeder mentén, de az útnak még csak a háromnegyed részénél tartott. Máskor, még ha nagyon nagy is volt a hó, vagy olyan sűrű köd terjengett a völgyben, hogy ügyelnie kellett, hogy az utat mutató bizonyos fenyőfák és bizonyos sziklák mellett valamerre el ne térjen, még akkor is, négy és fél órai mászás után, amikor kiért az utolsó kis erdő-részletből, magasan maga fölött, a sziklás oldalnak lapulva megpillantotta a háztető meredek vonalát. Éjszaka sem tartott sokkal többet az út, mert a hó elég világos, magába vonja a felhőkből a távoli falvak fényét, vagy a csillagokét, s az ember hegyre fel egyébként sem halad olyan gyorsan, hogy szemével ne találja idejében helyet a következő lépésnek.

Göb még olyan esetre is emlékezett, amikor három óra alatt fenn volt. De akkor sietett. Most volt ráérő ideje bőven, úgy indult el az országútról, hogy jó lesz, ha ebédidőre felér. Mégis egy kicsit csodálkozott magán, hogy ennyire ellustult, másfél órával maradt le. Ahogy fölfelé haladt, egyre növekedett a hó. Lenn a völgy alján még csak a bakancsa pereméig ért, most már a térde alatt érezte a hidegét, s tudta, ha majd kiér a tisztásra, ahonnan megpillantja a házat, fel kell tennie a síléceket, s még úgy is bele fog fájulni a térde, amíg utat tapos magának a házig.

Amint észrevette, hogy vagy másfél órával lemaradt, visszagondolt az útra, hogy mi vehette el ennyire az idejét. Ha meg is pihent,

valahol, éppen csak körülnézett, és egy kicsit leporolta magáról a havat, amit a fenyőkről szórt rá a szél. Nem ült le sehova, a zsákját sem tette le, s nem is evett, megszokta, hogy ne egyék és ne igyék mászás közben. Ahogy a kapaszkodóra gondolt, csak a havat látta, ahogy bakancsával taszítja maga előtt, s ebből kiérezte menetelése ütemét.

Egyszer csak megállt, mielőtt odaért volna, ahol el szokta hagyni a patakmedret, hogy aztán föltérjen balra az erdőbe. Máskor elment egyhuzamban legalább odáig, mert megszokott pihenőhelye volt, de most hirtelen jött hogy egyszerűen dobja le a léceket a hóba. Miután letaposta maga mellett a havat, hátáról odaeresztette a zsákot is. Melege volt, látta, a zsák háta megsötétedett az izzadságtól. Maga elé szúrta a síbotokat, és ráhajtotta a fejét. Egy negyed óráig állhatott így. Nézte, ahogy a hópelyhek szelíden zizegve elindulnak a havon. Hallgatta a patakot, ott csobogott a közelben, mint valami edényben, a hó alatt.

Valamit szűnt a havazás, most már mindent beborított. A dolgok színe egybeolvadt az ég-gel. Kicsit bántotta szemeit ez a fehérség, csak Gedeont, a bakancsát nézhette, az barna volt. Így nevezte, mert ha olykor ázottan lerúgta egy sarokba, olyan arca volt, hogy nevet kellett adjon neki. Tíz éve járta a Gedeon nevű bakancssal ezeket az utakat, s néha annyira egyedül volt, hogy megszólította, holott le is fagyott benne a lába, s olyan volt, mint akármilyen más bakancs, csak Göb gondolt rá szívesebben, mint többi cipőjére.

Megtörölte a homlokát, már a szeme sarkában érezte az izzadságot. Nem értette, mitől olyan nehéz a zsákja. Mikor továbbindult, alig tudta vállára lendíteni. Pár lépés után megfor-

dult, és visszanezett. A völgyből fehéren, oldalvást csúszott fölfelé a köd, s amikor magasabbra ért, a szellőkések ráterítették a fenyőkre. Olyan volt, mint valami fátyol, ami beleakadt a föld tüskéibe. Nézegette a lábnyomát is, amint peremét lassan meglágyítja a futó hó. Észrevette, hogy megint megállt, s elgondolkozott.

„Valamivel lassabban megyek. Most már megfigyelhetem. Nem tudtam volna megtenni, hogy ne álljak meg.”

Jobbra egy irtás volt, a hósipkák alatt kilátszottak a korhadt csonkok. Közöttük egyenes vonalban ereszkedtek az őzek a patakra, s amikor meglátták Göböt, egy kicsit megálltak, aztán odamentek a víz mellé, s onnan néztek. Göb is nézte őket, s arra gondolt, egyszer megfog egy ilyen állatot, és elkészíti magának. Pedig most nem tudott volna egynek sem ártani. Nem szívesen ártott itt semminek, mert ezek a helyek nagyon jók voltak vele, a langyos tisztások és a lejtők hús kövei is. Örült, hogy a völgyek magukba fogadják, s nem kell tartania emlékeiktől, ha betér egy-egy régi ösvényre vagy vízmosásra.

Eszébe jutottak a szerelmesek, akikről gyermekkorában egy egész könyvet talált ki, s úgy gondolta, egyszer majd megírja. A szerelmesek egymást nagyon szeretve járták a városokat, minden városban megpihentek, s nagy, meleg estéket hagytak maguk után. Boldogságukban csak szertelenkedtek, pimaszkodtak, akivel csak dolguk akadt, és sosem fizették ki, amit megittak. Göb valami szörnyű véget tervezett a könyvnek, de aztán megnőtt, s nem jutott el a végére, csak mindig átgondolta azokat a részeket, ahol nagyon boldogok voltak. Ezt is csak addig, amíg megismerte az első

leányt. Mindenesetre most is jól emlékezett azoknak a kitalált estéknek a hangulatára, a kitalált állomások szagára, s tetszett neki, hogy ott van neki egy csomó város képzelte képe, amit a szerelmesek szemével látott, akik szerelenségükben csak a maguk boldogságára gondoltak. Göb magára gondolt, s úgy vélte, aránylag tisztességes volt a hegyekkel, s elég szerényen tűrte saját boldogságát is.

Ahogy odaért, ahol a patakmedertől balra neki akart vágni a meredeknek, megint letette a zsákot. Lábával megbökölte.

„Nehezebb, pedig nincs mitől nehezebb legyen. Én vagyok ma valamivel nehezebb.” Jól esett megállni, minden tagjában eláradt a fáradtság. De még csak fél kettő volt.

„Fél négyre fönn vagyok. Négyre. Megeszem egy egész halkonzervet” – gondolta, és látta magát, amint állva eszik az ablak mellett.

Talán az a fél év, amióta nem járt itt, az olyan nehéz most. Fáradt volt. Utálta azt a fél évet, amióta nem járt itt, hogy azalatt ennyire elpuhult.

Ha most lenne itt valaki, egymás nyomába lépnének, s megtárgyalnák az őzeket. Göb, amikor egyedül volt, bár szívesen járt magában, nem szűnt meg odakívánni valakit maga mellé, mert egyedül olyan jól érezte magát, hogy ezt az örömet folyton vágyott megosztani valakivel.

Lehajolt, kesztyűjével végigsepert a havon, megnedvesítette a homlokát. Hogy vizes inge ne tapadjon a hátára, hirtelen felegyenesedett. Ekkor a meredeken, ahol tovább akart menni, meglátta a jeget. Hosszú, domború csíkokban állt ki a hó alól, mint pihenő nagy halak háta a vízből.

– Hú – mondta.

Onnan, ahol most állt, vagy harminc méter lehetett az első fenyőtörzsekig. A kemény jégen alig lesz valami kis hó, ami megtarthatná. Még nem tudta, mit kezd majd vele, csak nézte. Aztán kezébe vette a zsákot, a másik kezével a léceket húzta maga után a hóban, s előrement vagy öt métert, addig, ahol a patak egészen a sziklák közé szorul. Innen akart nekiindulni.

Körülnézett. A szél hézagokat szakított a ködbe, rajtuk keresztül jól le lehetett látni a völgybe, s időnként előtűnt a túloldali hegy gerince.

„A szikla mellett megyek, s nekitámasztom a lécet. Annál is inkább, mert oldalba fog kapni a szél” – gondolta.

Első lépésével éppen csak lekaparta a jégről azt a kevés havat, amit a szél rajtahagyott. Aztán valamivel magasabban, erőből, amennyire csak bírta, bevágta a síbotot a jégbe, s utána lépett. A léc farkát nekinyomta a szikla oldalának, s amikor így kitámasztotta magát, maga mellé húzta a másik lábát is. Lassan haladt, megállt minden lépésnél.

„Máskor ilyenkorra már megebédeltem, most meg csak itt lihegek” – állapította meg.

Az ötödik lépésnél, mielőtt ráereszkedett volna, érezte, hogy a lába nem áll sehogy, csak úgy rá van téve a jégre. Láta, ha valamire menni akar vele, rúgnia kell. Nekilátott és kicsi gödröket kezdett rugdosni a jégbe, hogy aztán beleállhasson. Nem mindig talált az előző rúgás helyébe, mivel már igen fáradt volt, s egyszer, amikor egészen mellé rúgott a sima jégre, kisiklott alóla az a lába, amelyiken állt, s lecsúszott vissza oda, ahonnan indult.

A léc még lejjebb ment. – Hó – szólt utána. Behasalt a hóba, úgy érte el a végét, és

felhúzta magához. Langriemen kötése volt, leoldotta az egyik hosszú szíjat, és a végét rákötötte a karjára. Aztán visszalökte a lécet, hogy csússzon vissza, és a szíjnál fogva visszahúzta. – Most mind mehetsz – mondta.

Letakarította az órájáról a havat. Két óra volt.

„Ahelyett hogy élvezném, amint melegszik a szoba” – gondolta. Megpillantotta az őzeket, kíváncsiságukkal tanácstalanul álltak a mély hóban.

„Állnak és néznek. Nehéz az állatokon kigazodni.” Eszébe jutottak a lovak, azokat sem értette. Valamelyik nyáron, pár vonulattal odébb, egy tó mellett, kunyhóban aludt egy nővel, miután az mindig azt mondta neki: „veled, a hegyekben, egy kis házban, este”. Aztán ott is voltak, várták az estét, lejjebb egy akolban pedig egy csomó ló. Kicsapták őket ide magasra, hogy egyenek valami jobb fűvet. Fia-tal, finom lovak voltak, erősek, jól ettek a havason, s esténként nagyokat ittak a tóból. De ivás előtt, estefelé, megindultak és körbenyargalták a tavat, úgy nyargaltak, hogy rengett alattuk minden szikla. Ezt csinálták minden este. Olyan szilajul viselkedtek, hogy volt mit nézni rajtuk. Göb is mosolygott, hogy alkonyatkor miket láthat az ember az egyszerű lovak részéről, ettől csak vidámabb lett, s várta, hogy másnap újra lássa őket. Csakhogy a nő, aki vele volt, ilyenkor mindig erősen megmarkolta a karját, s amikor vége volt a vadnyargalásnak, akkor Göb látta, hogy a bőre ott, ahol fogták, egészen lila, látszott jól a körmök helye. Ahogy a lovak elkezdték, ő is csípni kezdte a Göb karját, és azt mondta, hogy menjenek el innen. „Ó, a lovak” – mondta, amikor Göb megkérdezte, hogy miért. „A med-

vétől félnek” – magyarázta Göb, de maga sem értette, mi lehet velük, hogy olyankor, amikor már csak a felhők tetejét süti a nap, megindulnak.

Föltápászkodott a hóból, és nekiindult,
„Négyre fönn leszek. Fél ötre. Még kiásom a csurgót, hogy legyen vizem. Aztán kinézek az ablakon.”

Felért egészen addig, ahonnan az előbb visszacsúszott. Megdöfkölte botjával a jeget, érezte, hogy valamivel könnyebb rész következik.

A felét tehette meg a jeges szakasznak, és úgy gondolta, megpihen. Maga mellé akarta húzni a másik lábát is, de pont abban a pillanatban, amikor megosztotta volna a súlyát, beszakadt alatta a jégkéreg, és az a lába, amelyiken állt, ágyékig süppedt. A síléc elindult, s a szíj erősen megrántotta a karját.

– Ó – mondta, és nem is gondolt egyebet.

Hamar, mielőtt kiszusszantotta volna magát, fel akart állni, de nem bírt megmozdulni. A szíjnál fogva lassan maga mellé húzta a lécet, hogy rátámaszkodhasson, és így próbálta újra, de a jég alatt a nedves hó lábára tapadt, s nem engedte. Érezte, ha egy kicsit vár, akkor jobban fog menni. Nagyon fáradt volt.

Erősen megmarkolta a botot, és húzni kezdte a lábát, húzta, húzta, csak arra gondolt, hogy legyen kinn a lába, még akkor is arra gondolt, amikor már négykézláb állhatott. Amikor érezte, hogy kinn van, még úgy maradt, arcával a léc orra fölött. Elolvasta, hogy „Abfahrt”, ami a léc csőrére volt írva. Olyan furcsák voltak itt most a betűk, hogy elolvasta volna még egyszer, de akkorra a szeme forróságától bepárasodott a szemüvege. Ez is eltartott vagy két percig, amíg betehette a blúza zsebébe.

„Egy kicsi kávé – gondolta. – Aki most idenyújtana nekem egy kis kávé, olyannak látná a szememet, hogy jönne hogy megsimogasson, mint egy kutyát.” Pedig volt kávéja a zsákban, főzője is, de most nem gondolhatott erre.

Ahhoz, hogy felállhasson, ki kellett húznia maga alól a lécet. Nehezen mozdult meg, lábát még mindig úgy érezte, mintha a jég alatt lenne, benn a hóban, de ez csak a fáradtság volt. Meglátta, hogy a leszúrt bot nincs valami jó helyen. Mikor lendületet vett, hogy kicsivel feljebb üsse be, akkor megindult lefelé. Még kétszer lecsapott a bottal, de nem bírta megállni. Ahol egyszer már lecsúszott a sima jegen, fölgyorsult, s lejjebb kötött ki, mint ahonnan elindult. A csobogást ott hallotta a közelben, a feje mellett.

„Nem vagyok a legjobb helyzetben” – gondolta. Kacagta, hogy nem bír felállni. A léce vége már a patakban volt. Magához húzta, s közben méregette a távolságot.

„Ha még egyszer megindulok, ugyanitt leszek, csak vizesen.” Ezen is kacagott.

Nagy nehezen feltápászkodott. Leverte magáról a havat, kirázta a blúza alól is. A fenyők csúcsa lassan ingott a szélben, mögöttük szürke volt az ég, s alul, a törzsek között, a homályban már készülődött az este.

„Hat óra lesz, mire felérek. Mindez azért a nyomorult fél évért van, azt érzem. De lehet, ezentúl így lesz, pedig még kiásnám a csurgót.”

Megint nekiindult. Most egészen a szikla mellett kezdte, hátával támaszkodott neki, s minden lépés után megpihent. Testét megint előntötte a meleg, nyitott szájjal szívta magába a hideg levegőt.

Hosszú, keskeny poharakban megvillant előtte az utazgató szerelmesek itala is, amit színes napernyők alatt néznek asztalukon, megiszszák, aztán nem fizetnek. A férfinak L betűvel kezdődik a neve, és sok pénze van. A síléc ingott a kezében. „Hogy is találhattam ki ilyet” – gondolta. A szíj szorításától teljesen elzsibbadt a karja, a lécet nekitámasztotta a szikla oldalának, elengedte a botot is, amit a másik kezében tartott, s karjait mintha szellőztetné, lengetni kezdte. Jólesett nem fogni semmit, s lehunyta hozzá a szemét is, látta magát, ahogy tesz a tűzre, aztán odamegy, kinéz az ablakon, és mellette áll a kancsó. Amikor érezte, hogy a térde beroggyan, tudta, hogy egy pillanatra elaludt, s hirtelen ki akart egyenesedni, de akkorra már mindegy volt, mit csinál.

A térdig érő vízben, a fagyott kövek között egy kicsit előrebotorkált, csak úgy tudott kímászni. A parton ledobta hátáról a zsákot, letaposta maga körül a havat. Combmagasságig lett vizes. „Most várhatom, amíg rám fagy. Jobban nem tolhatok ki vele.”

Leszúrta a botot maga elé, és ráhajtotta a fejét. Úgy érezte, most ilyen vizesen is el tudna aludni. Tudta, ha most egy pillanatra elszenderedik, eldől, és többet nem ébred fel. Úgy állt, hogy a nadrág szövete ne érjen a bőréhez, várta, hogy keményedjen meg rajta.

Elővett a hátizsák zsebéből három kockacukrot, és megette őket. Eszébe jutott, hogy még csak egyszer esett patakba, amikor vagy húsz éve, a hegyen túl, a kis faluban, egy este meghajkurászta őket az öreg Waldhütter. Erről a Waldhütterről azt mesélték, hogy a fiúkat szereti, s ők elindultak egy este ketten, hogy megnézzék, milyen külsőre egy ilyen ember. Az öreg az út és a patak között lakott, az utolsó

házban, már majdnem bent az erdőben. A ház előtt kis udvara volt, s a mályvabokrok majdnem az ereszig értek, eltakarták az ablakokat s a kis tornácot. A fenyők közül leskelődtek, és sokáig nem láttak senkit, csak egy kicsi fekete tehén nézett kifelé az istállóból. Erre fel azt gondolták, így néz ki egy ilyen elvetemült ember háza tája, ilyen elhagyatott, csukott ablakokkal s nagy mályvatövekkel, csak az istállóból néz szomorú arccal egy kicsi havasi tehén. Elmentek egészen a kerítésig, és bekiáltottak neki. A zajra kijött az öreg, egy kis veder áfonyával. Göb egy fejszét kért tőle. „Valami dolgunk volna az erdőn” – mondta. Az öreg csodálkozott rajtuk, mert kicsi növésű gyerekek voltak, nem szólt semmit, csak amikor odaadta a fejszét, hogy „nesztek”. Vékony hangja volt, s amikor ők meghallották, egymásra néztek, hogy „aha”. Bementek a fenyők közé, kacagtak egy darabig, aztán mosolyogva visszavitték a fejszét. Elmenőben Göb még talált az úton egy darab fehér követ, valami pirit szállító kocsiról eshetett le. Visszasétált a kapuig, és ráírta, hogy „Waldhütter, a vén buzzerás”. Az öreg az istálló gerendái közül figyelhette őket, s hirtelen utánuk eredt. Még a kezében volt a fejsze, amit kértek tőle. „Most levágom mindkettőtökét – kiabálta –, hogy firkálgatok a saját kaputokra is valamit.” Szegény öreg már rég lemaradt, de ők mikor futtukban át akartak vágni a patakon, be az erdőbe, mindketten elterültek a vízben. Kikecmeregtek a páfrányok közé, s tovább kacagtak. Göb most is kacagott, mivel mozdulatlanul kellett még várnia, amíg teljesen megkeményedik a nadrág. Azon is kacagott, ha most elaludna, többet nem ébredne fel. Tagjai egészen megmerevedtek a hidegtől, s ahogy körülné-

zett, mint álmatlanságtól, mindent valami sárgás színben látott vibrálni. Ahogy felemelte a fejét, egy kicsit elszédült. De nem otthoni meleg szobájára gondolt, hanem arra a másik kicsi szobára, amit majd este bevilágítanak az égő fenyőtuskók. Látta kapaszkodásának kétségbeesett nyomait a jégen, ami most is kérlelhetetlenül villogott előtte.

„Azt akarja, hogy visszaforduljak. De nem fogok visszafordulni. A végén úgyis feljutok.”

Amikor úgy érezte, hogy elég, nekiindult. Nehezen haladt. Elmúlt a jéghideg víz égetése, s a zsibbadtság is, amit utána érzett, most már csak fázott. Mozgatni próbálta lábujját, de a víztől, amivel a bakancs bélése teleszívta magát, nem tudta. „Nem tehet valami jót a lábamnak – gondolta. – Ezzel a lábbal most sokat kellene menni, nem így.”

A szikla tetején annyi helye volt, hogy leterdelhetett. Négy vagy öt méter volt még hátra az első fenyőig, de az már sima jégen. Addig akart menni, ahonnan bedobhatja a sílécet két fenyő közé, s a letekert szíjjal majd felhúzhatja magát is. Nem akart továbbindulni, amíg jól ki nem pihente magát.

Fogával lehúzta keményre fagyott kesztyűjét, s kezét zsebébe dugta, hogy teste közelében térjen vissza belé a meleg. De most már nem volt mit kezdeni a hideggel. Vizes lábain át elindult fölfelé, fölkúszott a lábszárán, elérte a törzsét, belopakodott az inge alá is. Csak szemeit érezte melegen és puhán, minden pislogásnál csukva kívántak maradni.

„Ha felérek, és már szeretni fogom ezt a helyet, akkor adok neki valami nevet” – gondolta.

Óvatosan felállt, lenézett. Elég magasan volt már, s tudta, ha innen megindul, átbukik a

szikla élén, s akkor valószínűleg elég későn fognak rátalálni, talán csak tavasszal. Itt nagyon kevés elég ahhoz, hogy az emberre csak nagy későre találjanak rá, amikor abból, amit találtak, már igen nehéz megtudni, kit is találtak meg.

Emlékezett a sovány, szőke gondnokra, aki egy március huszonnyolcadikán leindult a menedékházból, hogy hó végére leadja a pénzt, amit attól a kevés embertől vett be, aki a nagy hóban kimászott kétezer méter fölé. Nyolc kilométere volt, fele a gerinc alatt, fele már benn az erdőben. Lenn, miután mind várták a pénzt, elindultak elébe. De még a lába nyomát vagy az oldalban egy sínymot sem találtak sehol. Így értek fel egészen a menedékházig, ahol megtudták, hogy már két napja lement. Még egy lábnyom sem volt sehol. Tavasszal sem találták meg, pedig még a kis gátat is lesték a patakon, amikor a hólé nagy adagokban jött le a havasról, de semmi. Nyáron aztán egyszer csak valami juhászok jöttek, hogy egy helyet nagyon megugattak a kutyák, de ők oda többet soha nem mennek, olyat láttak. A kezükkel sem mutattak arra, hanem felvettek egy kis botocskát, és azzal. A családjának sem lehetett megmondani, hogy megtalálták, mert látni akarták volna.

Az ilyesmi úgy történik, hogy például az ember nézi az eget, hogy milyen kék és mitől. Nézi, hogy is bírhat el egy fenyő ennyi havat, hogy egy városi udvart tele lehetne hinteni belőle. Akkor lép egyet, és nem látja a kék eget, és a fenyőt sem, nem lát semmit. Nem tudja rendesen kinyitni a szemét, mert szemgolyójára is rátapad a hó. De még akkor is arra gondol, hogy is lehet valami ilyen sok és ilyen puha, és nem is ijed meg, csak azt

gondolja, egy kicsit megpihen. A szemét, azt már nem is tudja kinyitni többé. Szívesen szuszogna egy jót, s mind lépne, és az is az érzése, hogy javában mászik kifelé, s a végén még egyszer azt gondolja, hogy egy kicsit megpihen. Aztán kész.

Jól megmarkolta a lécet és a botokat, és elindult. Csak előre nézett, a lába elé, s egyszer csak arcán érezte a legalsó fenyő ágának érintését. Egy száraz ág volt. „Ha ezt most megfogom, úgy fognak rám találni, hogy egy száraz ágat tartok a kezemben” – gondolta, s ahogy fölneézett, reszketni kezdett a lába. Most már nem tudott volna egyet sem lépni, ha elkezd reszketni a lába, akkor vége. Szinte érezte, ahogy a bakancs pereme egy pillanatig megtartja, s amikor éppen lélegzetet kívánna venni, kimegy alóla. A száraz ág ott himbálózott arca előtt, a gyenge szélben.

Várt. Visszanézett a völgyön, lefelé, hogy szürkül el minden a közeledő estétől, hogy ül el lassan a fenyők susogása. Ha idejében visszafordul egy darabon, és megkerüli a jeget, veszít ugyan egy órát, de már melegedhetne a szobában. De télen ez volt a megszokott útja.

Óvatosan eleresztette az egyik botot, nem nézett hátra, csak a szíjnál fogva lassan húzni kezdte maga felé a lécet, amíg egyszer csak érezte a sarkánál, hogy ott van. Enyhén meghajolt térdből, megmarkolta az orrvasak mögött, és a vállára emelte. Várt még egy pillanatig, aztán meglendítette, és bedobta a két fenyő közé. Amikor látta, hogy a léce ott marad a puha hóban, megrántotta a szíjat, hogy feszüljön a két fenyő törzsének.

– Nem akartam megkerülni – mondta magának, amikor rátérdelt a lécre. – Ez a vacak

kis hely tolt ki így velem. Ráment a délutá-
nom. Kis vacak.

Ránehezedett a lécre, elnyúlt rajta. Kivett egy almát a zsák külső zsebéből, és megette. Tudta, hogy utána még szomjasabb lesz, és egészen megsűrűsödik tőle a nyál a szájában, de most nem bánta. Annyira kívánt volna még így heverni, hogy a hó hidegét is elfogadta volna takarónak. De ki akarta ásni még a csurgót. Úgy gondolta, ha felér, először megrakja a tüzet, aztán kimegy egy lapáttal a forráshoz. Ha akarja, közben bemegy és nézi az égő fenyőhasábokat, ahogy nedvük kiül a kéregre, és elfő, mielőtt elégnének.

Felállt. Vette a zsákot, vállára lendítette, leoldotta a szíjat a csuklójáról, és visszatekerte a lécre. Előrenézett, ott volt a közelben a templom.

A templom az a néhány sudár fenyőfa volt, amit egymásnak döntött a szélvihar, egyet sem döntött a földre, csak csavart egyet a törzsükön, hogy koronájukkal összeérjenek. Akárhol be lehetett menni közéjük, mint valami íves kapun. Ha az ember fölnézett, látta összeborulni a fenyőcsúcsokat, s közöttük ott volt az ég. Göb megállt ott egy pillanatra, nyugodt volt, csak fáradt szuszogását hallotta, s a fenyőket, ahogy fagyos kérgük megroppan. Csendes, hideg este volt.